

Voor mij zijn de Europese Verkiezingen ontzettend persoonlijk

- Blog - Deze week kwam het nieuws dat Google zijn relaties met Huawei verbreekt. Wat lange tijd niets meer leek dan een politiek spel tussen China en de Verenigde Staten werd ineens onderdeel van mijn dagelijkse realiteit. Al heeft het waarschijnlijk geen enorme gevolgen behalve dat mijn telefoon misschien minder goed zal werken.

Met de Europese verkiezingen staat er voor mij persoonlijk veel meer op het spel.

In september 2015 verhuisde ik naar Frankrijk. Ik had een goede baan in Arnhem met een goed inkomen, een fijn appartement en lieve vrienden. Maar toen ik in de zomer van 2015 drie dagen in Parijs was om op de kat van vrienden te passen en de trein Gare du Nord verliet, werd ik overvallen door een diep gevoel van

heimwee. Ik wilde niet terug naar Nederland. Mijn thuis was hier.

Terug in Nederland kon ik dat gevoel niet loslaten. Ik heb mijn baan opgezegd en ben naar Frankrijk vertrokken. Als au pair ging ik in de Parijse banlieue aan de slag. Lang schaamde ik me als mensen me vroegen wat ik in Frankrijk zou gaan doen. Au pair? Als 25-jarige met een masterdiploma en projecten voor ministeries op haar CV voelde dat als een gigantische stap achteruit. Maar mijn wil om in Frankrijk te wonen was uiteindelijk sterker.

Een maand later ontmoette ik mijn huidige vriend. Na een master in Le Havre en een stage in Nancy was hij net begonnen als project manager in Parijs. Inmiddels heeft hij een vast contract en een 4-jarige verblijfsvergunning. Hij is goed in wat ie doet en daarom mag hij blijven. Het bedrijf groeit, maar heeft moeite Franse werknemers te vinden die met hun laarzen in de modder willen, hard willen werken en lange dagen willen maken. Ze zijn maar al te blij met hun collega's uit Servië, Marokko, Argentinië en Colombia.

Een Nederlands-Servisch stel in Frankrijk. We spreken Engels en Frans met elkaar, en proberen stukje bij beetje ook elkaars talen te leren. Ik wissel Nederlandse, Franse en andere Europese werkgevers en opdrachtgevers met elkaar af. We staan op het punt samen naar Lyon te verhuizen; een grotere flat, meer ruimte, en waarschijnlijk al snel... Tja. Of niet?

Aan alle nationalisten die vandaag gaan stemmen; bekijk het eens vanuit mijn perspectief. Al zullen veel nationalisten zeggen dat zij het gevoel hebben dat hun land niet meer van hen is; ik denk dat het mogelijk is nationalist te zijn binnen de Europese Unie. Dat ze daarmee worstelen, dat begrijp ik volkomen.

Maar waar gaan wij als Europeanen terug naar 'ons eigen land'? Welke taal spreken we met elkaar? Wat zullen onze kinderen zijn?

Natuurlijk voel ik me ook Nederlander, maar onze gezamenlijke toekomst is Europees. Ik voel me niet alleen Europeaan. Mijn leven is dat van een Europeaan. Zonder Europese Unie staat dat alles op het spel. Mijn partner en beste vriend. Onze gezamenlijke toekomst. Mijn 'land'. En mijn thuis.

Andrea Wagemans